

Generaldirektøren skal staa i umiddelbart Forhold til Forvaltningscheferne og Afdelingscheferne, ikke er stor nok. Jeg frygter for, at det er et noget middelbart Forhold, han staa i til det Hele. Det kan jo imidlertid være, at det ikke kan forandres, naar man vil have et samlet Banenet. Det er klart nok, at et saadant System medfører, at mange Sager maa afgjøres skriftlig, uagtet det var ønskeligt i mange Forhold for Hurtigheds og Letheds Skyld, at de kunde afgjøres mundtlig; men det kunne de ikke, naar man har et saadant System. En nærmere Indsigt i disse Forhold, maa kunne faaes og staffles til Veie gennem Oplysning om, hvilke Anliggender der kan afgjøres af Afdelingscheferne selvstændig, og hvilke disse ere nødte til at indstille til Generaldirektoratet. Derom foreligger — det kan der selvfølgelig ikke være nogen Tvivl om — Instruier, hvorigennem man altsaa kan faae nærmere Indblik i de indre administrative Forhold og bedre bedømme hele Systemets Brugbarhed, naar man faaer at se, hvor meget der indstilles til Generaldirektørens Afgjørelse og nødvendigvis skal passere alle disse Instanter. Endnu et Spørgsmaal, som ogsaa ligger udenfor denne Lov, men som selvfølgelig spiller en ikke ringe Rolle her, er dette: Hvorledes er saa igjen Generaldirektoratets Forhold til Ministeriet? Der have vi nemlig en ny Instans, der slet ikke, det ligger i Sagens Natur, er berørt her i Lovforslaget. Utter her vilde det have sin Interesse at se, hvilken Selvstændighed der er overladt Generaldirektøren, og hvilke Anliggender der skal forelægges Ministeriet til Afgjørelse, hvilke Sager altsaa skulle passere ind til denne høieste Instans. I det Hele taget er som sagt Apparatet ganske vist stort, og naar man ser hen til de Lønninger, der ere henlagte, er jeg ganske enig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds om, at de ikke paa nogen Maade ere saa store for Mænd, der have den Foruddannelse, som er nødvendig for at kunne indtage saa ansvarfulde Stillinger, som disse Mænd skulle indtage. Det kan forøvrigt ikke negtes, at hele Generaldirektoratets Ordning nærmer sig meget stærkt til at ligne Ministeriets egen. I Grunden tror jeg hele Systemet kan betragtes som en ganske sindrig Overførelse af den almindelige ministerielle Administration til en bestemt Branche af Administrationen. Den har i Spidsen en Chef, Generaldirektøren. Han har under sig disse Afdelingschefer — vi behøve blot at overføre det, saa have vi Departementscheferne. Dernæst hele den store lokale Forvaltning, hvis Sager gaa igjennem disse

Departementer. Vi have her i Grunden hele Apparatet til et Ministerium, og det var jo meget muligt, at det kunde være rigtig at gjøre Skridtet fuldt ud og oprette et selvstændigt Ministerium. Det vilde slet ikke have nogenjombhelst Banfælighed, netop saaledes som det her er foreslaaet organiseret, til disse Afdelinger tillige at henlægge andre Trafikfager, Telegrafsfager, Postfager, Havnefager og Veisfager. Naar man tænker sig, at Statsbanerne eller Ministeriet, som det oplyses her, allerede administrerer 9 større og mindre Havne, deriblandt utvivlsomt Landets vigtigste Havne i Diebliffet, vil det jo ingen Ting være at lægge de andre Havne og Tilhøret med de kommunale Havne ind derunder. Jeg nævner det blot som Exempel paa, at en saadan Forandring maaste meget let lod sig iværksætte. Jeg skal tillade mig — det ligger maaste noget fjernt — at fremføre et andet Punkt, som maaste ogsaa kunde tale derved; den ærede Minister kan naturligvis afvise det. Der er nemlig en anden Bestemmelse foreslaaet i Lovforslagets § 17, som har den allerstørste Betydning, og det er denne, at for Fremtiden skal der paa de aarlige Finantslove optages et Overslag over Statsbanernes Indtægter og Udgifter. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvilket uhyre Arbejde det rimeligvis vil paaføre baade den paa-gjældende Minister og Rigsdagen, at selve Jernbanebudgettet som saadant nu for Fremtiden skal gaa ind i Finantsloven, i Mod-sætning til det Arbejde, der hidtil har været, idet jo derved selve de enkelte Udgiftsposter for Fremtiden blive Gjenstand for Drøftelse først af Finantsudvalget og saa i Rigsdagen som saadan; Ministeren skal altsaa lige overfor Thingene og lige overfor deres Udvalg for Fremtiden gjøre Rede for Detaillerne i Jernbanevesenet, Noget, han efter den hidtilværende Ordning aldeles ikke har behøvet. Det bliver ganske vist et meget betydeligt Arbejde, der herved overføres baade paa Ministeriet og Rigsdagen, og med den Grundighed, hvormed finansielle Sager behandles her, tror jeg ogsaa, at det vil forøge den Tid, Rigsdagen behøver til Finantslovens Behandling, temmelig betydeligt. Man behøver blot at se hen til, hvilket Omfang Postvesenet indtager i Finantslovsforslagets Behandling, og det kan dog paa ingen Maade sammenlignes med den Betydning, som Jernbanebudgettet har, som jo har en Indtægtsfide af 14 Millioner og en Udgiftsfide af 11 Millioner; men den høit-ærede Indenrigsminister, som jo med saa overordentlig Dydighed overkommer saa Meget, vil vel ogsaa kunne overkomme dette;